

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
πὺ πλουτίζουσι οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα τρία
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο,
συνδρομὴ μὲς ἑστὴν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἕξ γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουλίου τριακοστή,
ὅς μ' ἔς πληρώνη ὅποιος χρωστεῖ.

Ἀριθμὸς δεκαενιά
κι' ὁ Ρωμηὸς εἰς τὰ πανιά.

Ὁ Ρωμηὸς σὰς χαιρετᾷ — καὶ ἑστὴν Αἴγινα πετᾷ.

Σὰς χαιρετῶ, ἀγαπητοί, γιὰ κάμποσαις ἡμέραις
μὲ ἔλασας τὰ θέατρα καὶ μ' ὅλαις σὰς τῆς λέραις.
Πηγαίνω εἰς τὴν Αἴγινα ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι,
καὶ νῆξω μόνο μου φαγὶ μπαρμποῦνι μὲ μουστάκι.

Ὅτι νὰ σὰς πῶ!... κουράσθηκα αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι,
ἐν εἰμπορῶ τὴν πένα μου νὰ σφίξω εἰς τὸ χέρι,
ἀναπαύω τὰ νεῦρα μου, ὁ νοῦς μου νερουλιάζει,
καὶ οὔτε οἶστρο ὑψηλὸ σὰν πρῶτα κατεβάζει.

Αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα, κύριοι, μοῦ 'κάπνισε νὰ φύγω,
ἔτσι γλυτώνετε καὶ σεῖς ἀπὸ ἐμένα 'λίγο·
ἀπὸ στίχους θᾶχετε, πιστεύω, ἡσυχία,
καὶ ἂν 'βγῇ καὶ δεῦτερος γιὰ νέα δυστυχία.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ποῦ ὁ Ρωμηὸς γλυκὰ θὰ χουζουρεύῃ
ἂν μάθῃ ὅτι ἡ πατρὶς σπουδαίως κινδυνεύῃ
εἰς τὸ φτερό θὰ σηκωθῇ, τὰ δόντια του θὰ τρίξῃ,
καὶ μὲς ἑστὸ καλαμάρι του τὴν πένα θὰ βουτήξῃ.

Ἀλλ' ἂν θυμώσῃ καὶ κανεὶς γιὰ τοῦτο τὸ ταξίδι,
γιὰ νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς ὅς πῃ ὀλίγο ζῦδι,
Ὅτι κι' ἂν 'ποῦν ἐγὼ στραβά θὰ βάλλω τὸ καπέλο,
καὶ σὰν Ρωμηὸς ἀληθινὸς θὰ κάνω ὅ,τι θέλω.

Χαῖρε λοιπὸν τῶν Ἀθηνῶν χαλερῆσμένη σφαῖρα!...
καὶ σὰν ἔλθῃ κι' ὁ Περικλῆς ἀπ' τοῦ Βισθάρδεν πέρα,
τότε καὶ πάλι ὁ Ρωμηὸς ἑστὴ μέσῃ θὰ προβάλῃ,
καὶ τὸν ἀναβαλόμενον θ' ἀρχίσῃ νὰ σὰς ψάλλῃ.

Ο Φασουλῆς πηδᾷ
καὶ μόνος τραγουδᾷ.

Ἄχ! Περικλέτο φίλε μου,
ὅπου πετᾷς 'στὰ ξένα,
ποῦ μ' ἄφησες ἐμένα,
θαλασσινὸ πουλί;
Λυπήσου με καὶ ἔλα,
γιατί θὰ μοῦρθη τρέλλα.

Ἔλα νὰ κάνης συντροφιά
τοῦ Φασουλῆ σου πάλι,
'στὴ δόλια μου ἀγκάλη
ν' ἀναπαυθῆς γλυκά.
Ἄχ! ἔλα νὰ μοῦ ζήσης,
νὰ με γλυκοφιλήσης.

Ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ ἔφυγες
πονῶ κι' ἀνάστενάζω.
Ἄχ! Περικλῆ! φωνάζω
καὶ κλαίω σὰν τρελλός.
Λυπήσου με καὶ ἔλα
γιατί θὰ μοῦρθη τρέλλα.

Μὲς 'στὰ σοκάκια τριγυρνῶ
ὀλονυκτὶς μονάχος
κι' ἀκίνητος σὰν βράχος
'στους δρόμους ἀγρυπνῶ.
Τί μαύρη δυστυχία!
δὲν ἔχω ἡσυχία.

Ἄν δὲν προφθάσης, φίλε μου,
'στῆς θάλασσας τὴ πέση
ὁ Φασουλῆς θὰ μέση
γιά σένα νὰ πιγῇ.
Ἄχ! ἔλα, Περικλέτο,
γλυκὲ σὰν τὸ κουφέτο.

Μὲς 'στὰ λειοντάρια ποῦρθανε
μέ τὸ μεγάλο στόμα
κι' ἐκεῖ θὰ πέσω ἀκόμα
γιά σένα νὰ χαθῶ.
κι' ἄς ἦναι γιά καλὸ σου
τὸ κρίμα 'στό λαιμό σου.

Ἡ ράχη μ' ἐπεθύμησε
νὰ φάη 'λίγο ξύλο
ἀπῶνα τέτοιο φίλο
ὥσάν τὸν Περικλῆ,
ποῦ 'μέρα νύκτα τρέχει,
κι' ἀλύπητα τῆς βρέχει.

Δὲν τῶλεγα, ἀγάπη μου,
τόσο σκληρὸς νὰ ἦσαι,
ποῦ νὰ μὴ συγκινηῖσαι
'στὴ μαύρη μ' ἐρημιά.
Σὰν τὸ κερὶ θὰ λιώσω
ὥς ποῦ νὰ σ' ἀνταμώσω.

Ἄφησε πλέον τὰ λουτρά,
τοῦ Βάδεν τὸ ραχάτι,
καὶ γύρισε κομμάτι
νὰ 'δῇς τὸ Φασουλῆ,
ποῦ τραγουδᾷ γιά σένα
μὲ μάτρω δακρυσμένα.

Εἶδ' ἄλλως τοῦ Χασάν πασσᾶ
τὸ ζηλευτὸ χαρέμι,
ποῦ ὁ καθένας τρέμει
μονάχα νὰ τὸ 'δῇ.
εὐνοῦχος θεὸς νὰ γίνω
καὶ ἔτσι πιὰ σ' ἀφίνω
μονάχος νὰ 'μιλῇς,
ὁ φίλος...

Φασουλῆς.

Ο Ἀγγλος καὶ ὁ Ἕλληνας μὲ στοίχημα παλεύει,
καὶ ἡ πατρὶς καρδιοκτυπᾷ τριγύρω καὶ χαζεύει.

Μὲ μιὰ κλωτσιὰ κυλίστηκε 'στὸ χῶμα τὸ Λονδίνον,
καὶ χαίρει καὶ χειροκροτεῖ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Δελτίον ἐσωτερικὸν
καὶ ποικιλογραφικόν.

Α'.

Κάμετε τόπο καὶ σ' ἐμὲ εἰς τοῦ **Ρωμηοῦ** τὰς στήλας
θέλω νὰ γράψω δά κι' ἐγὼ ὀλίγαις κουταμάραις,
τί γίνεται εἰς τοῦ Δερσέν, 'στοῦ Τσόχα εἰς τὰς στήλας.
πόσαις μαζεύει τὴν βραδυὰ ἡ 'Αἰδὲ δεκάραις,
πῶς πρέπει εἰς τὸ Φάληρο ἡ νέα ἐταιρία,
καὶ πῶς 'στὴ ζέστη τὴν πολλὴν κρατῶ τὴν στέπη κρύα.

Εἰς τοῦ Δερσέν τὸ θέατρο μὲ τῆς πολλαῖς παντιέρες,
μὲ τὸν γνωστό μας **Ριγκολῶ** καὶ μὲ τῆς μπαλερίνας,
ὅπου ἀφίνουν ἀνοικταῖς τῆς παχουλαῖς των χέραις
καὶ μᾶς σηκόνουν ἀψηλὰ τὰ πόδια σὰν τῆς χήναις,
κάθε βραδυὰ στοιχήματα, παλέμματα ποικίλα,
μὲ κάτι περιπόθητα φραγκάκια καὶ στρογγύλα.

Πῶς ἤθελα τὴν δύναμιν νὰ εἶχα τῶν προγόνων,
καὶ ὄχι, ὄχι γιὰ πολὺ, γιὰ ἓνα κάρτο μόνον,
νὰ πάω μέσα 'στοῦ Δερσέν τὸν Βοῦγνερ νὰ νικήσω,
καὶ ἐξακόσα στρογγυλὰ μὲ τρόπο νὰ ταιμπήσω.
"Ω! ἂν ἐγίνετο αὐτό, ἀγαπητὲ Σουρῆ μου,
θὰ γλέγανταγα 'στὸ Φάληρο κι' ἐγὼ μὲ τὴν ψυχὴ μου.

'Αλλ' οἱμοι, φεῦ καὶ τὰ λοιπὰ τὴν δύναμιν ἐκείνων
δὲν ἔχω 'γὼ ὁ Μανωλὴς ἀλλὰ τὴν ἔχουν ἄλλοι,
καὶ τῶδεξαν, Γιωργάκη μου, εἰς τῆς προχθὲς τὴν πάλη,
πρὸς δόξαν καὶ ὑπόληψιν τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.
"Ας μάθῃ ἡ ὑφήλιος πῶς ὁ Ρωμηὸς δὲν παίζει,
καὶ ὅτι εἶναι τίποτα 'μπροστά του οἱ Ἑγγέζοι.

Β'.

Βεβαίως ἐπεσκέφθητε καὶ σεῖς τὸ καφενεῖο,
ποῦ ἔχει παγωτὸ ζεστό, καὶ τὸν καφέ του κρύο·
τοῦ Περικλέτου ἴδατε τὰ γνήσια ἐγγόνια,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὰ εὐγενῆ γκαρσόνια,
ποῦ σὰν τοὺς πῆς «γιατὶ ἀργεῖ αὐτὴ ἡ λεμονάδα!»
ἀκούεις εἰς τὴν πλάτη σου καρεκλοπατινάδα.

Τί κόσμος ποῦ συνάζεται ἀπ' ἐξω κάθε βράδυ!
τί ταίμποι, τί στριμμώματα ἐκεῖ λαμβάνουν χώρα,
ποῦ νὰ τὰ βγάλω ντρέπομαι μὰ τὸ θεὸ στὴ φόρα,
καὶ προτιμῶ καλλίτερα νὰ μένουν στὸ σκοτάδι.
'Αλλὰ σὰς λέγω μοναχὰ ὅτι μὲ μιὰ κυρία
νὰ κᾶνω ἄρχισα κι' ἐγὼ τρανὴ ἐργολαβία.

'Ενα λαμπρὸ ἐπαίχθηκε τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου
δράμα τοῦ φίλου ποιητοῦ κυρίου Φρχαντάτου,

καὶ φεῦ! ἀκούσαμεν κι' ἐμεῖς μὲ ἄκραν εὐφροσύνην
τὴν τρίτην ὡς νομίζομεν, παρὰ παρὰ **Φροσύνην**.
Τὰς δυὸ προθέσεις ἔβαλα γιατί ἐγράψαν κι' ἄλλοι,
δραματικοὶ μας φοβεροί, διδάσκαλοι μεγάλοι.

'Ο εὐρανὸς ἐφρόντισε κι' ἐκεῖνος τὴν δευτέρα
ἀπ' τὸν Λομβάρδον ποῖο πολὺ καὶ τὸ Διευθυντὴ μας,
νὰ μὴ μᾶς ἔλθῃ ἐξαφνα ἡ εὐγενὴς χολέρα,
καὶ ἀφανίσῃ τὴν χρυσὴν τεμπέλικη ζωὴ μας.
Μ' ἓνα γερὸ κατάδρεγμα ἐπάστρεψε τοὺς δρόμους,
καὶ ἐδίωξε τοὺς τόσους μας γιὰ τὴ χολέρα τρόμους.

Γ'

'Ενα σπουδαῖο θὰ σὰς 'πῶ μαζὶ μὲ τᾶλλα νέα...
μᾶς ἐπεσκέφθη γιὰ νὰ 'δῇ τ' ἀθάνατα ἀρχαῖα
ἀπὸ τοὺς τόπους τοῦ Βορρᾶ ἐπίσημος κυρία,
ἡ κόρη κάποιου πρίγκηπος ἀπὸ τὴ Βαυαρία.
Γνωρίζει γλώσσαις πάμπολλαις, καὶ μὲ Ρωμηὸ ἀκόμη
μπορεῖ κουβέντα νὰ κρατῇ τὸ πάνσοφό της στόμα.

'Η πριγκηπέσσα λέγεται Μαρία Θηρεσία,
ἀκόμα ὀνομάζεται Καρλότα καὶ Αὐγούστα,
ἔχει μεγάλο ἔρωτα 'στ' ἀρχαῖα μας μνημεῖα,
δὲν ἀγαπᾷ τὸ ντεκολτέ, τὴ μόδα, καὶ τὴ φούστα.
Καὶ λένε πῶς τῆς ἔμαθαν δὴ ποιεῖται 'δικοί μας
τὴ γλῶσσα μας, τὰ ἔθιμα κι' ἐν γένει τὴν ζωὴ μας.

Τριάντα 'στὴ ραχίτσα της θαρρῶ πῶς ἔχει χρόνια,
καὶ δὲν ἀρέσκειται ποσῶς, ὡς λέγουν, 'στὰ γκαρσόνια,
καὶ τοῦτο ἄς τὸ μάθουνε τῶν Ἀθηνῶν οἱ νέοι,
ποῦ τόσο κοκορεύονται γιὰ ἐξυπνοὶ κι' ὠραῖοι,
καὶ ἄς μὴν τρέξουν οἱ τρελλοὶ καὶ πᾶνε 'στὸ Τατόι,
μὲ τὴν ιδέα νὰ πιασθοῦν ἀπὸ μεγάλο σῶϊ.

Θέλω ἀκόμα πρὸ πολλὰ εἰς τὸ **Ρωμηὸ** νὰ γράψω,
ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα μοῦ φαίνεται νὰ πᾶψω.
Τεμπέλισσα μὰ τὴν Μπουλῶ, τὰ χέρια μου πιασμένα
δὲν βοηθοῦν τὰ δάκτυλα νὰ σφίξουνε τὴν πένα,
καὶ παύων σὲ ἀσπάζομαι ἐκ τῆς καρδίας ὅλης,
ὁ τοῦ Λομβάρδου ἀδελφὸς 'στὸ μῦτο **Κύριο Μανώλης**.

Τοῦ **Ρωμηοῦ** μας τὸ γραφεῖο
μὲς τοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶνε τὸ τυπογραφεῖο·
συναρεῖ μὲ μανδρὶ,
μὲ ἁγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.